

Súd: Okresný súd Bratislava I
Spisová značka: 7C/21/2008
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1108204385
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 12. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Róbert Bardáč PhD.
ECLI: ECLI:SK:OSBA1:2021:1108204385.21

Uznesenie

Okresný súd Bratislava I v spore žalobcov: Cirkevný zbor Reformovanej kresťanskej cirkvi na Slovensku so sídlom v Bratislave, so sídlom Obchodná 12, Bratislava, IČO: 31 755 801, právne zastúpený: Mgr. Andrea Rusnáková, advokátka, so sídlom Heydukova 16, Bratislava, proti žalovaným: 1. Z. V., nar. XX. P. XXXX, bytom Y.Á. XX, Bratislava, a 2. W.. A. V., nar. XX. H. XXXX, bytom Y. XX, Bratislava, obaja právne zastúpený: JUDr. Marián Ďurina, advokát, so sídlom Sibírska 4, Bratislava, o vypratanie bytu, o sťažnostiach žalobcu a žalovaných proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava I zo dňa 23. septembra 2021, č. k. 7C/21/2008-431, takto

rozhodol:

Uznesenie Okresného súdu Bratislava I z 23. septembra 2021, č. k. 7C/21/2008-431, sa mení tak, že žalobca je povinný zaplatiť žalovaným v 1. a 2. rade spoločne a nerozdielne náhradu trov konania vo výške 1.015,05 € na bankový účet právneho zástupcu žalovaných číslo IBAN: B XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, vedený vo FIO banka, a. s., pobočka zahraničnej banky, a to do troch dní od právoplatnosti tohto uznesenia.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Bratislava I napadnutým uznesením zo dňa 23. septembra 2021, č. k. 7C/21/2008-431, zaviazal žalobcu zaplatiť žalovaným spoločne a nerozdielne trovy konania 1.484,16 € v lehote do troch dní od právoplatnosti tohto uznesenia do rúk právneho zástupcu žalobcu.

2. Proti napadnutému uzneseniu podali včas sťažnosť obe strany.

3. Žalobca v sťažnosti nesúhlasí s napadnutým uznesením čo do vyčíslenia výšky základnej sadzby tarifnej odmeny za úkony právnej služby podľa § 11 v spojení s § 13 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení účinnom do 14. júna 2019 (ďalej len "vyhláška"), ktoré vyčíslenie je v rozpore s ustálenou judikatúrou a ustanoveniami citovanými v napadnutom uznesení. Tiež namieta ďalšie skutočnosti. Po prvé, že žalovaní konaní tvorili nerozlučne spoločenstvo a pri náhrade trov konania (tarifná odmena) sa odmena nevypočítava u každého spoločníka samostatne ako pri samostatnom spoločenstve, ale vždy pre všetkých nerozlučných spoločníkov spoločne. Má za to, že výpočet základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby je za oboch žalovaných len 1/13-ina výpočtového základu a 1x režijný paušál. Po druhé, namieta že žalovaným patrí pri vyčíslení výšky úkonu aj účasť na pojednávaní dňa 25. mája 2009 vo výške 92,53 €. Podľa žalobcov by to mala byť jedna polovica. Po tretie, namieta úkon zo dňa 26. mája 2009 a písomné podanie vo veci samej zo dňa 10. júna 2009 (doloženie dôkazov), pretože ide o úkony žalovaných krátko nasledujúce za sebou bez toho, aby došlo k zásadnej zmene argumentácie žalobcov a ešte k tomu vykonané pred pojednávaním dňa 15. júna 2009, kde tieto skutočnosti mohli v rámci obrany prezentovať na ústnom pojednávaní. Po štvrté, namieta úkon písomné podanie vo veci samej zo dňa 13.5.2010 - vyjadrenie k uzneseniu odvolacieho súdu, pretože nešlo o vyjadrenie sa k novým dôkazom a novým skutočnostiam zisteným v konaní, žalovaní sa mohli k tomuto rozhodnutiu vyjadriť v rámci ich obrany priamo na ústnom pojednávaní dňa 18. októbra 2010.

Po piate, namieta úkon písomné podanie vo veci samej zo dňa 8. novembra 2010 (doloženie dôkazov). Ide o úkon žalovaných, ktorý mohol byť uskutočnený na pojednávaní dňa 9. decembra 2010 pričom z tohto podania nevyplynuli žiadne nové zásadné skutočnosti. Po šieste, namieta úkon písomné podanie vo veci samej zo dňa 21. novembra 2011 a písomné podanie vo veci samej zo dňa 28. novembra 2011. Ide o úkony žalovaných v súvislosti s podaným dovolaním. Zo strany žalovaných išlo o doplnenie úkonu, ktorý sami predtým urobili a nebol perfektný. S poukazom na § 251 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len "CSP") a s ohľadom na uvedené skutočnosti považuje napadnuté uznesenie za nesprávne, riadne neodôvodnené a teda nepreskúmateľné. Navrhuje napadnuté uznesenie zmeniť.

4. Žalovaní v sťažnosti namietajú, že napadnuté uznesenie je arbitrárne, prekvapivé a neodôvodnené. Podľa žalovaných rozhodol súd úplne svojvoľne a nie je jasné, na základe akých podkladov postupoval. Poukazujú na predošlé, zrušené uznesenie Okresného súdu zo dňa 31. marca 2015, č. k. 7C/21/2018-322, a v tej súvislosti aj na (tiež zrušené) uznesenie Krajského súdu v Bratislave z 30. októbra 2015, č. k. 5Co/491/2015-336, v ktorom bola náhrada trov konania vyčíslená odlišne než v napadnutom uznesení. Podľa žalovaných okresný súd rozdiel v počítaní nijako nevysvetlil. Poukazujú na aplikáciu o znižovaní základnej sadzby tarifnej odmeny (pôvodne o 20%, neskôr o 50%) pri spoločnom zastupovaní dvoch alebo viacerých osôb (§ 13 ods. 3 vyhlášky v znení účinnom do 31. mája 2010, resp. § 13 ods. 2 vyhlášky v znení účinnom od 1. júna 2010). Požadujú, aby do vyčíslenia boli zahrnuté aj úkon nahliadnutia do spisu, ktoré sa uskutočnilo 3. apríla 2013, úkon odvolanie zo dňa 20. apríla 2015, ktoré sa podľa žalovaných ukázalo ako úspešné, a úkon za podanie sťažnosti proti napadnutému uzneseniu. Navrhujú zmeniť napadnuté uznesenie tak, aby bol žalobca zaviazaný zaplatiť náhradu trov konania vo výške 2.100,86 €.

5. Žalobca sa k sťažnosti žalovaných vyjadril a uviedol, že trvá na ním podanej sťažnosti a argumentácii zo sťažnosti, ktorá je založená na odôvodnení uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len "ÚS SR") zo 6. októbra 2011, sp. zn. II. ÚS 455/2011-7, t. j. že žalovaní v konaní tvorili nerozlúčné spoločenstvo a ich úkony treba považovať za jeden úkon, nie za spoločný úkon. Žalobca považuje odkaz na uznesenie Krajského súdu v Bratislave z 30. októbra 2015, č. k. 5Co/491/2015-336 za zavádzajúci. Odmieťa tvrdenie žalovaných, že im patrí náhrada trov za nahliadnutie do spisu pre jeho neúčelnosť. Poukazuje tiež na to, že odvolanie z 20. apríla 2015 nemožno považovať za úspešné a žiadajú, aby súd nepriznal žalovaným náhradu trov konania ani za sťažnosť žalovaných proti napadnutému uzneseniu. Namieta výpočet trov čo do výšku, aj počtu úkonov. V celom rozsahu namieta úkony žalovaných z 26. mája 2009, 10. júna 2009, 13. mája 2010, 8. novembra 2010, 21. novembra 2011, 28. novembra 2011, 3. apríla 2013, 21. apríla 2015 a 1. októbra 2021 a pri úkone z 25. mája 2009 priznal náhradu len vo výške štvrtiny úkonu.

6. Žalovaní sa nevyjadrili k sťažnosti podanej žalobcom.

7. Podľa § 232 ods. 3 CSP lehota na plnenie je tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu.

8. Podľa § 234 ods. 2 CSP, ak nie je ďalej ustanovené inak, použijú sa na uznesenie primerane ustanovenia o rozsudku.

9. Podľa § 245 CSP v sťažnosti možno uvádzať nové skutočnosti a dôkazy, ak je to so zreteľom na povahu a okolnosti sporu možné a účelné.

10. Podľa § 248 CSP o sťažnosti rozhodne súd prvej inštancie.

11. Podľa § 249 CSP súd prvej inštancie rozhodne o sťažnosti uznesením spravidla bez nariadenia pojednávania.

12. Podľa § 250 ods. 2 CSP, ak je sťažnosť dôvodná, súd napadnuté uznesenie zruší alebo zmení; v prípade zrušenia uznesenia je súdny úradník viazaný právnym názorom súdu.

13. Podľa § 251 CSP trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

14. Podľa § 262 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí (ods. 1). O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (ods. 2).

15. Podľa § 263 ods. 1 CSP, ak bola v konaní úspešná strana zastúpená advokátom, súd uvedie v uznesení o výške náhrady trov konania ako prijímateľa náhrady trov konania advokáta.

16. Podľa § 470 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti (ods. 1). Právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. (...) (ods. 2).

17. Podľa § 137 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení účinnom do 30. júna 2016 (ďalej len "OSP") trovy konania sú najmä hotové výdavky účastníkov a ich zástupcov, včítane súdneho poplatku, ušlý zárobok účastníkov a ich zákonných zástupcov, trovy dôkazov, odmena notára za vykonávané úkony súdneho komisára a jeho hotové výdavky, náhrada výdavkov právnickej osoby, ktorá je oprávnená zastupovať v konaní podľa osobitného predpisu, odmena správcu dedičstva a jeho hotové výdavky, tlmočné a odmena za zastupovanie, ak je zástupcom advokát.

18. Podľa § 142 ods. 1 OSP účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

19. V zmysle § 470 ods. 1 CSP sa na toto konanie vzťahuje CSP, pretože konanie bolo začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Vykonané úkony sa však posudzujú podľa predošlých predpisov, najmä podľa § 142 ods. OSP.

20. Podľa § 11 ods. 1 vyhlášky v znení účinnom do 31. mája 2009 základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby je jedna trinástina výpočtového základu, ak nie je možné hodnotu veci alebo práva vyjadriť v peniazoch alebo ak ju možno zistiť len s nepomernými ťažkosťami.

21. Podľa § 13 ods. 3 vyhlášky v znení účinnom do 31. mája 2010 základná sadzba tarifnej odmeny sa zníži o 20 %, ak ide o spoločné úkony pri zastupovaní dvoch alebo viacerých osôb.

22. Podľa § 13 ods. 2 vyhlášky v znení účinnom do 30. júna 2013 základná sadzba tarifnej odmeny sa zníži o 50 %, ak ide o spoločné úkony pri zastupovaní dvoch alebo viacerých osôb.

23. Podľa § 14 ods. 1 vyhlášky v znení účinnom do 30. júna 2013 odmena vo výške základnej sadzby tarifnej odmeny patrí za tieto úkony právnej služby: a) prevzatie a príprava zastúpenia alebo obhajoby vrátane prvej porady s klientom, b) ďalšia porada alebo rokovanie s klientom za každú aj začatú hodinu, c) písomné podanie na súd alebo iný orgán alebo protistrane týkajúce sa veci samej, d) účasť pri vyšetrovacích úkonoch, pri oboznámení sa s výsledkami vyšetrovania, vyhľadávania alebo za konanie pred súdom alebo iným orgánom, pri konaní o dohode o vine a treste, pri konaní o zmieri, a to za každé začaté dve hodiny bez ohľadu na počet týchto za sebou nadväzujúcich úkonov vykonaných počas dvoch hodín (...).

24. Podľa § 14 ods. 8 vyhlášky v znení účinnom do 30. júna 2013 za úkony právnej služby, ktoré nie sú uvedené v odsekoch 1 až 3, patrí odmena ako za úkony, ktoré sú im svojou povahou a účelom najbližšie.

25. Podľa § 16 ods. 3 vyhlášky v znení účinnom do 31. mája 2009 od klienta možno požadovať na náhradu výdavkov na miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné sumu vo výške jednej stotiny výpočtového základu za každý úkon právnej služby. Túto sumu môže advokát požadovať aj vtedy, ak sa na jej náhrade s klientom osobitne nedohodol.

26. Podľa § 13a ods. 1 vyhlášky do 28. februára 2017 odmena vo výške základnej sadzby tarifnej odmeny patrí za tieto úkony právnej služby: a) prevzatie a príprava zastúpenia vrátane prvej porady s klientom, b) ďalšia porada alebo rokovanie s klientom za každú skončenú hodinu, c) písomné podanie na súd alebo iný orgán alebo protistrane týkajúce sa veci samej, d) účasť na konaní pred súdom alebo iným orgánom a na konaní o zmieri, a to za každé začaté dve hodiny bez ohľadu na počet týchto za sebou

nadväzujúcich úkonov vykonaných počas dvoch hodín; ak úkon alebo na seba nadväzujúce úkony trvajú viac ako štyri hodiny, patrí odmena za každé dve skončené hodiny, (...).

27. Súd dospel k záveru, že sťažnosť žalobcu je sčasti dôvodná a sťažnosť žalovaných nie je dôvodná.

28. Pri výpočte základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby súd správne vychádzal z ustanovenia § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky, čo zodpovedá sume 53,49 € pre rok 2009, sume 55,49 € pre rok 2010, sume 57 € pre rok 2011, sume 60,07 € pre rok 2013, sume 61,84 € pre rok 2014 a sume 64,53 € pre rok 2015.

29. Vzhľadom na to, že v spore vystupujú dvaja spoločne zastupovaní žalovaní, bolo potrebné uplatniť pravidlo podľa § 13 ods. 3 vyhlášky v znení účinnom do 31. mája 2010, resp. § 13 ods. 2 vyhlášky v znení účinnom od 1. júna 2010 a základnú sadzbu tarifnej odmeny znížiť o 20% (v prípade úkonov vykonaných do 31. mája 2010), resp. o 50% (v prípade úkonov vykonaných po 1. júni 2010). Súd nesúhlasí s argumentáciou žalovaných, že uvedená základná sadzba tarifnej odmeny sa podľa citovaných ustanovení zvyšuje len pri druhej a ďalšej zastupovanej osobe. Nezodpovedá tomu znenie § 13 ods. 3 vyhlášky v znení účinnom do 31. mája 2010, resp. § 13 ods. 2 vyhlášky, ktoré zníženie neobmedzuje len na druhú, či ďalšiu zastupovanú osobu, ale hovorí o znížení odmeny pri spoločných úkonoch pri zastupovaní. Uvedené zníženie sa tak vzťahuje na každú zastupovanú osobu (nielen na druhú, či ďalšiu). Súd v napadnutom uznesení preto správne vypočítal, že v danom prípade základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby vykonaný v rámci zastupovania žalovaných zodpovedá sume 85,58 € pre rok 2009, sume 88,78 € pre rok 2010 pre úkony vykonané do 31. mája 2010, resp. sume 55,49 € pre rok 2010 v prípade úkonov vykonaných po 1. júni 2010, sume 57 € pre rok 2011, sume 60,07 € pre rok 2013, sume 61,84 € pre rok 2014 a sume 64,53 € pre rok 2015.

30. Spolu s režijným paušalom v zmysle § 16 ods. 3 vyhlášky (6,95 € pre rok 2009, 7,21 € pre rok 2010, 7,41 € pre rok 2011, 7,81 € pre rok 2013, 8,04 € pre rok 2014 a 8,39 € pre rok 2015) teda uvedená odmena činí pre rok 2009: 92,53 €, pre rok XXXX 95,99 € (v prípade úkonov vykonaných do 31. mája XXXX) a 62,70 € (v prípade úkonov vykonaných od 1. júna XXXX), pre rok 2011: 64,41 €, pre rok 2013: 66,32 €, pre rok 2014: 69,88 € a pre rok 2015: 72,92 €. Z vyčíslenia na str. 2 odôvodnenia napadnutého uznesenia je zrejmé, že súd pochybil pri vyčíslení úkonu z 13. mája XXXX, kde namiesto sumy 95,99 € priznal sumu 92,53 € (aplikoval nedopatrením nesprávnu výšku úkonu z roku 2009 na rok XXXX). Ako však uvádza súd nižšie v ods. 35, súd napokon za tento úkon žalovaným náhradu nepriznal.

31. Súd nesúhlasí s argumentáciou žalobcu, že by na uvedený výpočet mala mať vplyv skutočnosť, že spoločne zastupované osoby sú v nerozlučnom spoločenstve. Otázka výšky základnej sadzby tarifnej odmeny podľa § 13 ods. 3 vyhlášky v znení účinnom do 31. mája XXXX, resp. § 13 ods. 2 vyhlášky v znení účinnom od 1. júna XXXX sa posudzuje pri každej zastupovanej osobe autonómne, bez ohľadu na to, z akého dôvodu ide o spoločne zastupované osoby alebo či sú alebo nie sú v hmotnoprávnom spoločenstve, prípadne či si svoj nárok uplatňujú spoločne a nerozdielne. Výkladu žalobcu nezodpovedá zneniu citovanej vyhlášky, ktorá zníženie viaže na spoločné úkony pri zastupovaní dvoch alebo viacerých osôb, nie na hmotnoprávnu alebo inú povahu alebo dôvody vzniku tohto procesného spoločenstva.

32. Žalobca v tej súvislosti poukazoval na závery uznesenia ÚS SR zo 6. októbra 2011, č. k. II. ÚS 455/2011-7, podľa ktorého výklad, že § 13 ods. 3 vyhlášky v znení účinnom do 31. mája XXXX, resp. § 13 ods. 2 vyhlášky v znení účinnom od 1. júna XXXX sa neaplikuje na hmotnoprávne spoločenstvo, je ústavne konformný. K tomu súd uvádza, že v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky sa ÚS SR pri prieskume ústavnosti rozhodnutí o trovách konania primárne zaoberá otázkou, či nedošlo extrémnemu vybočeniu z procesných pravidiel upravujúcich rozhodovanie o trovách konania (I. ÚS 112/2019). Ak nie, konštatuje ústavnú konformnosť výkladu. Ústavne konformné tak môžu byť, paradoxne, aj viaceré výklady riešiacie jednu otázku odlišne. Inými slovami, záver o ústavnej konformnosti výkladu súdu v určitej veci nezakladá sám o sebe správnosť takého výkladu. Z tohto pohľadu súd výklad z rozhodnutia, ktoré preskúmaval ÚS SR (išlo o rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 3 Co 153/XXXX-175 z 13. apríla 2011), navyše z rozhodnutia, ktorým bolo podanie sťažovateľa odmietnuté, nie je takým výkladom právnej úpravy, ktorým by sa cítil súd viazaný. Ako sám ÚS SR konštatuje v citovanom rozhodnutí, "nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej ani preskúmavať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový

stav vecí a aké skutkové zistenia a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01)".

33. Žalobca namietal, že v prípade úkonu účasti na pojednávaní zo dňa 25. mája 2009 by mal patriť žalovaným tento len vo výške 1/4 úkonu, nie v celosti, pretože "namiesto toho, aby žalovaní predložili vyjadrenie k žalobe v sudom určenej lehote, vyjadrenie predložili až na tomto pojednávaní; následne sud krátkou cestou doručil vyjadrenie žalobcovi, a pojednávanie bolo odročené, z dôvodu, aby sa zástupca žalobcu, ktorý nebol advokátom, s vyjadrením mohol adekvátne oboznámiť". S týmto zdôvodnením súd nesúhlasí. Dôvody, pre ktoré bolo odročené pojednávanie dňa 25. mája 2009, trvajúce 20 minút, treba vidieť v procesnom vývoji, ktorý predchádzal tomuto pojednávaníu. Na jednej strane by bolo možné konštatovať, že žalovaní mali predložiť vyjadrenie skôr, čím by nedošlo k odročeniu pojednávania. Treba však na druhej strane zohľadniť, že až uznesením zo 6. apríla 2019, č. k. 7C/21/2008-52, bola pripustená účasť žalovaného v 2. rade, pričom až na pojednávaní dňa 27. apríla 2009, na ktoré nebol žalovaný 2. rade riadne predvolaný (predvolanie mu bolo doručené až 30. apríla 2009), bola pripustená zmena žaloby. Teda až 27. apríla 2009 sa ustálilo, že žalovanými budú obaja žalovaní a čo sa žaluje (petit žaloby). Súčasne bola žalovaným daná možnosť, aby si zvolili právne zastúpenie, čo aj zrealizovali. Následne právny zástupca žalovaných dňa 14. mája 2009, t. j. približne o dva týždne neskôr, predložil súdu vyjadrenie k veci spolu s prílohami, s ktorými žalobca na pojednávaní dňa 25. mája 2009 prejavil záujem sa oboznámiť. Takýto postup nemožno hodnotiť ako žiadnu procesnú pasivitu zo strany žalovaných. Nie je preto daný dôvod pre to, aby bol úkon zo dňa 25. mája 2009 (zápisnica na č. I. 77 spisu) hodnotený ako pojednávanie, na ktorom došlo len k vyhláseniu rozhodnutia alebo, ktoré bolo odročené bez prejednanja vecí. Súd preto v napadnutom uznesení správne žalovaným priznal náhradu trov konania aj za tento úkon v súlade s § 11 ods. 1, § 14 ods. 1 písm. d), § 13 ods. 3 a § 16 ods. 3 vyhlášky v znení účinnom do 31. mája 2009 vo výške 92,53 €.

34. Súd prvej inštancie sa však stotožňuje s výhradou žalobcu, že by žalovaným nemala patriť náhrada za úkony datované dňom 26. máj 2009 (na č. I. 79 spisu) a 11. jún 2009 (na č. I. 90 spisu). Súd sa stotožňuje s názorom žalobcov, že v prípade úkonu zo dňa 26. mája 2009 išlo o podanie predložené súdu len deň po pojednávaní, pričom z obsahovej stránky išlo o výhradu, že žalobca nie je správne označený. Takýto typ výhrady mal možnosť zástupca žalobcov predložiť súdu na ústnom pojednávaní a nebolo z hľadiska znenia § 142 ods. 1 OSP účelné, aby tento úkon bol predložený súdu ako samostatné podanie. To isté sa týka aj podania z 11. júna 2009 v rozsahu dvoch viet, ktoré je označené ako "Doloženie dôkazov". Súd netvrdí, že právny zástupca takéto podanie nemôže urobiť, ale to neznamená, že súd musí takéto podanie považovať za účelné. Navyše toto podanie sa opäť týkalo len otázky označenia žalobcu, ktorú riešili žalovaní už v podaní z 26. mája 2009, pričom ak ide o otázky procesnej spôsobilosti byť účastníkom konania, išlo o otázky, ktoré bol súd povinný riešiť z úradnej povinnosti (ex officio) a nebola k nim potrebná iniciatíva účastníkov. Navyše, tento dôkaz mohol žalobca predložiť aj priamo na najbližšom pojednávaní. Vykonanie tohto úkonu nemožno hodnotiť ako účelné v zmysle § 142 ods. 1 OSP. Súd preto v napadnutom uznesení nesprávne žalovaným priznal náhradu trov konania aj za úkony zo dňa 26. mája 2009 a 11. júna 2009, každý po 92,53 €, ktoré priznať nemal.

35. Rovnako za neúčelný v zmysle § 142 ods. 1 OSP treba považovať podľa názoru súdu aj úkon písomného podania vo veci samej zo dňa 13. mája XXXX, ktorý je založený na č. I. 142 spisu, za ktorý súd priznal žalovaným v napadnutom uznesení odmenu 92,53 €. Toto podanie predložili žalovaní iniciatívne, bez výzvy súdu a rozhodli sa v ňom reagovať na závery uznesenia Krajského súdu v Bratislave z 30. marca XXXX, š. k. 6Co/20/XXXX-131. Stranám sporu nie je bránené takéto vyjadrenie predložiť, ale to neznamená, že ide o úkon vykonaný účelne. Z obsahového hľadiska navyše nešlo o podanie, ktoré by obsahovalo nové dôkazy alebo nové skutočnosti v nadväznosti na zrušujúce uznesenia odvolacieho súdu. Všetky skutočnosti uvádzané v danom podaní mohli súdu žalovaní predniesť v rámci prednesu na ďalšom pojednávaní, ktoré sa konalo 18. októbra XXXX.

36. Žalobca namietal, že napadnuté uznesenie nesprávne priznalo žalovaným náhradu trov konania aj za úkon vyjadrenie zo dňa 8. novembra XXXX (správne má byť: 3. novembra XXXX), ktorý je založený na č. I. 155, a to vo výške 62,70 €. S touto výhradou sa súd prvej inštancie stotožňuje. Z obsahu tohto úkonu vyplýva, že žalovaní ním dopĺňajú dokazovanie o jednu listinu - dôkaz na č. I. 156. Takýto úkon súd prvej inštancie hodnotí ako neúčelne vykonaný, pretože danú listinu mohli žalovaní

predložiť aj na pojednávaní, ktoré sa malo konať dňa 9. decembra XXXX. Súčasne nemožno akceptovať výhradu, že súdy nemajú radi, ak sa im listiny predkladajú na pojednávaní, pretože jednak súd prijatie takej listiny na pojednávaní odmietnuť nemôže a jednak v danom prípade išlo o jednu stranu formátu A4 (č. I. 156). Treba tiež dodať, že išlo o e-mailovú komunikáciu a to odpoveď na e-mail právneho zástupcu žalovaných, ktorý zrejme mohol zabezpečiť aj skôr a mohol ho predložiť na niektorom zo skôr prebiehajúcich pojednávaní. Súd prvej inštancie preto nemôže tento úkon hodnotiť ako vykonaný účelne z hľadiska § 142 ods. 1 OSP. Súd preto žalovaným za tento úkon náhradu trov konania priznať nemal.

37. Napokon žalobca z hľadiska vyčíslenia namietal aj účelnosť úkonov z 21. novembra 2011 (č. I. 210 spisu) a 28. novembra 2011 (č. I. 211 spisu), čo boli úkony vykonané v súvislosti s podaným dovolaním. V prípade úkonu z 21. novembra 2011 išlo o podanie, v ktorom žalovaní iniciatívne dopĺňajú dovolanie o odkaz na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky so sp. zn. 3MCdo/4/2011. Takéto podanie je neúčelné, pretože uvedená skutočnosť mohla byť zahrnutá v podanom dovolaní, resp. ak nebola žalovaným známa, potom bola známa minimálne dovolaciemu súdu, ktorý bol pôvodcom uvedeného judikátu, na ktorý považovali žalovaní za potrebné dovolací súd upozorniť. V prípade úkonu z 28. novembra 2011 išlo o "odpoveď na výzvu súdu", ktorú nemožno považovať za písomné podanie vo veci samej, ktoré by bolo účelne vynaložené na bránenie práv žalovaných, pretože sa týkala odstraňovania nezrovnalostí a väd pri skúmaní otázky včasnosti dovolania podaného žalovanými. Za oba úkony bola žalovaným v napadnutom uznesení bola priznaná suma 64,41 €. Súd prvej inštancie je názoru, že súd postupoval nesprávne a žalovaným náhradu za tieto dva úkony priznať nemal.

38. Súd prvej inštancie považuje za neodôvodnenú požiadavku žalovaných na náhradu trov právneho zastúpenia za úkon nahliadnutia do spisu dňa 3. apríla 2013. Ustanovenie § 13a ods. 1 vyhlášky, ani v spojitosti s pravidlom podľa § 14 ods. 8 vyhlášky v znení do 30. júna 2013, neumožňuje priznať náhradu za štúdium spisu, resp. nahliadnutie do spisu. Nahliadnutie do spisu za účelom jeho štúdia predchádza podľa názoru súdu inému úkonu, ktorý nasleduje a ktorý sa predpokladá, že bude vykonaný podľa § 14 ods. 1 a 2 vyhlášky v znení účinnom do 30. júna 2013. Súd preto v napadnutom uznesení správne žalovaným náhradu trov konania za uvedený úkon nepriznal.

39. Súd správne nemal tiež dôvod priznať napadnutým uznesením náhradu trov právneho zastúpenia za odvolanie podané žalovanými proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava I zo dňa 31. marca 2015, č. k. 7C/21/2008-322 a súd preto postupoval správne. Uvedené odvolanie by totiž bolo možné hodnotiť ako úspešné len v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 30. októbra 2015, č. k. 5Co/491/2015-336, avšak len v prípade, že by toto následne nebolo zrušené. Najvyšší súd Slovenskej republiky totiž na dovolanie žalobcov uznesením zo dňa 29. novembra 2018, č. k. 2Cdo/196/2017-395, citované uznesenie Krajského súdu v Bratislave zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Následne Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 26. apríla 2019, č. k. 5Co/53/2019-400, zrušil uznesenie Okresného súdu Bratislava I zo dňa 31. marca 2015, č. k. 7C/21/2008-322 v časti týkajúcej sa náhrady trov právneho zastúpenia. Je pravdou, že uznesenie Okresného súdu Bratislava I zo dňa 31. marca 2015, č. k. 7C/21/2008-322, bolo zrušené v odvolacom konaní, ale nie pre úspech odvolania žalovaných, ale pre úspech dovolania žalobcu (žalobca tiež podal odvolanie proti uzneseniu č. k. 322) v spojení so zmenou právnej úpravy funkčnej príslušnosti pri rozhodovaní o trovách konania, ku ktorej medzičasom došlo. Nedá sa preto hodnotiť úspešnosť žalobcu alebo žalovaných v odvolacom konaní, v ktorom sa rozhodovalo o odvolaniach strán proti uzneseniu zo dňa 31. marca 2015, č. k. 7C/21/2008-322, pretože toto rozhodnutie bolo zrušené pre pochybenia a závädy súvisiace s evidenciou pošty, ktoré dopadli v danom prípade rovnako na obe strany sporu a viedli k zrušeniu uznesenia zo dňa 31. marca 2015, č. k. 7C/21/2008-322 z procesných dôvodov a zmien v právnej úprave.

40. Žalovaní tiež požiadali o priznanie náhrady trov konania za podanú sťažnosť podľa § 13a ods. 2 písm. b) vyhlášky a režijný paušál za rok 2021. Vzhľadom na neúspech žalovaných v konaní o sťažnosti proti napadnutému uzneseniu nebolo možné, aby súd rozhodol o nároku žalovaných na náhradu trov konania za sťažnosť, ktorú podali proti napadnutému uzneseniu. Pre úplnosť súd uvádza, že žalobca, ktorý bol v konaní o sťažnosti proti napadnutému uzneseniu úspešný, nepožiadal o priznanie náhrady trov konania za podanú sťažnosť. Súd preto o tejto náhrade trov konania nerozhodoval.

41. Súd je názoru, že vykonané úkony služby právnej pomoci uvedené v odôvodnení napadnutého uznesenia (úkony z 5. mája 2009, 15. mája 2009, 25. mája 2009, 15. júna 2009, 17. augusta 2009, 6. novembra 2009, 18. októbra XXXX, 9. decembra XXXX, 27. januára 2011, 13. júla 2011, 23. septembra

2013, 1. októbra 2013 a 20. januára 2014) boli žalovanými preukázané, odôvodnené a ide o účelne vynaložené výdavky, ktoré vznikli v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva žalovaných (§ 251 CSP, resp. § 141 ods. 2 OSP v spojení s § 470 ods. 1 CSP). Ostatné úkony uvedené v ods. 34 až 38 vyššie neboli vykonané účelne.

42. Súd preto dospel k záveru, že oproti výške náhrady trov právneho zastúpenia vo výroku napadnutého uznesenia (1.484,16 €) je potrebné krátiť túto náhradu o náhradu priznanú za úkony žalovaných zo dňa 26. mája 2009, 10. júna 2009, 13. mája XXXX, 3. novembra XXXX, 21. a 28. novembra 2011, t. j. v sume 469,11 €, za ktoré žalovaným táto náhrada priznaná byť nemala. Výsledná náhrada trov konania tak činí sumu 1.015,05 €.

43. Sťažnosť žalobcov je dôvodná preto, že namiesto náhrady trov konania priznanej v napadnutom uznesení vo výške 1.484,16 € správne patrí žalovaným náhrada trov konania len vo výške 1.015,05 €. Podľa § 250 ods. 2 CSP sú splnené podmienky pre zmenu napadnutého uznesenia, pričom súd napadnuté uznesenie zmenil v súlade s vyššie uvedeným odôvodnením. Náhradu trov konania má povinnosť zaplatiť žalobca do troch dní od právoplatnosti tohto uznesenia. O lehote splatnosti súd rozhodol podľa § 232 ods. 3 v spojení s § 234 ods. 2 CSP. O povinnosti zaplatiť trovy konania advokátovi žalovaných, vzhľadom na to, že žalovaní sú zastúpení, súd rozhodol podľa § 263 ods. 1 CSP.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je možné podať odvolanie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľný exekučný titul, môže oprávnený podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.